

Ruby Annemarie
Mijn verhaal

Ruby Annemarie
Mijn verhaal

Annemarie van der Laan
Sheldon

Schrijver: Annemarie van der Laan-Sheldon

Coverontwerp: Ripresa

Omslagfoto: Ripresa

Foto auteur: Maarten van Houten

Illustraties: Rianne de Kievit-Ellens

ISBN: 9789402189599

© Annemarie van der Laan-Sheldon

Voor mijn allerliefste en kostbaarste drie cadeautjes in mijn leven
Jason, Femke en Tessa, mama houdt zielsveel van jullie ♥

Voorwoord

Wanneer ik mensen vertel dat ik geadopteerd ben en niet weet wie mijn biologische ouders zijn, zijn ze oprecht geïnteresseerd in mijn verhaal. Een verhaal dat voor mij zo “gewoon” is, maar voor anderen toch een bijzonder verhaal blijft.

Een verhaal dat ik in eerste instantie speciaal voor mijn kinderen ben gaan schrijven, maar na mate er meer belangstelling voor mijn verhaal kwam, ben ik het boek ook voor andere geïnteresseerden gaan schrijven.

Door mijn eigen levensverhaal en ervaringen met jullie te delen, neem ik jullie mee in mijn achtergronden, belevenissen en gevoelens, welke overigens allemaal beschreven zijn vanuit hoe ik het gezien en ervaren heb. En hoewel adoptie als een rode draad door mijn leven loopt, speelt mijn adoptie en het geadopteerd zijn absoluut geen hoofdrol in mijn leven en in het leven van mijn gezin, familie en vrienden.

Ik ben gewoon Annemarie, vrouw, moeder, dochter, zus, tante, schoondochter/zus en vriendin van... en daarom heeft niet alles wat ik geschreven heb een direct verband met mijn adoptie.

Wel zal adoptie natuurlijk, net als in mijn leven, als een rode draad door dit boek heen lopen. Eenvoudigweg omdat het een levensfeit is. Een levensfeit waar ik niet omheen kan, maar ook zeer zeker niet omheen wil, omdat mijn levensverhaal en daarmee ook mijn adoptie mij gevormd heeft tot de persoon die ik nu ben.

- Om verwarring te voorkomen heb ik het niet over mijn adoptieouders, maar over mijn ouders.
- Met uitzondering van mijn familie en diegene die daar toestemming voor hebben gegeven, zijn alle namen die in dit boek voorkomen gefingeerd. Dit in verband met de wet op privacy (AVG wet).

Bogota, Colombia 1975

Ergens midden in één van de vele sloppenwijken net buiten de stad Bogota, staat een vervallen huisje gemaakt van kromgebogen houten planken, smerige oude lakens en grote grijze golfplaten die als dak dienen. Aan de voorzijde van het huis staat op een open plek een grote, hoge, oude ronde bak dat voor meerdere huishoudens het regenwater opvangt. Dit water is erg belangrijk voor de mensen hier, want niet alleen wordt het water gebruikt voor het wassen van kleding, maar ook wordt het gebruikt voor het klaarmaken van eten en het wassen van het lichaam.

Verder heeft het huisje geen elektriciteit en staat er naast het huisje een geïmproviseerd wc-hokje gemaakt van wat oude golfplaten en met in het midden een gat in de grond. Dit is hoe de mensen hier in één van de armste wijken van de stad leven.

Voor het huis, tussen de loslopende kippen en zwerfhonden in, speelt een klein groepje kinderen een partijtje voetbal met een afgetrapte kapotte bal. De kinderen zijn enkel gekleed in groezelige, verkleurde T-shirts en kapotgescheurde korte broekjes, maar dat lijkt ze niet te deren, want ze hebben veel plezier.

Eenmaal in het huisje, kom je binnen in een kleine en donkere ruimte. Aan je rechterhand bevindt zich een klein eenvoudig keukentje dat voorzien is van een betonnen aanrecht. Boven het aanrecht hangt een lange en kromgebogen plank waar borden en bekers op staan.

Nog geen drie stappen van het keukentje af, aan je linkerzijde, staat een versleten en doorgezakte tweezitsbank met een afgerafelde felgekleurde spreij. Naast de bank staan op een tafeltje twee brandende kaarsen die de donkere ruimte nauwelijks verlichten.

Nog iets verderop in de ruimte hangt een groot en smerig kleed waar een klein slaapvertrek schuilgaat. Op de vochtige koude vloer liggen een paar slaapmatjes en wat oude en versleten doeken, waar de bewoners op slapen.

Op één van de matjes ligt een jong meisje van amper veertien jaar oud, de heftige en zeer pijnlijke weeën weg te puffen. Om haar heen zitten twee jonge vrouwen. De één zit met wat oude doeken in haar handen klaar, terwijl de ander met een onhygiënisch natgemaakt doekje het meisje wat verkoeling geeft.

Het meisje heeft het zichtbaar erg zwaar en ze heeft veel pijn. Het is stil in de donkere ruimte en een ieder lijkt in haar eigen wereldje te zitten. Dan ineens klinkt er een oerkreet en enkele seconden later klinkt daar het gehuil van een pasgeboren baby.

Eén van de vrouwen wikkelt het baby'tje, een meisje, zorgvuldig in doeken terwijl de andere vrouw met een zeer slecht gedesinfecteerde schaar, de navelstreng doorknipt.

Niet veel later wordt het pasgeboren baby'tje bij het jonge meisje op de buik gelegd en verlaten de twee jonge vrouwen stilletjes de ruimte. Daar ligt ze dan. Bang, volkomen in de war en helemaal alleen met een baby op haar buik. Gemengde gevoelens van angst, blijdschap en paniek wisselen elkaar in een hoog tempo af.

“Wat moet ik toch in vredesnaam met een baby? Ik wil dit helemaal niet.” Maar wanneer ze intuïtief haar armen om het baby'tje heen legt, maken de angsten en de negatieve gedachtegangen plaats voor een intens gevoel van onvoorwaardelijke liefde voor dit piepkleine meisje. Gevoelens die ze nog nooit eerder heeft gehad.

‘Wat ben je mooi. Wat ben je klein. En wat voelt je huidje lekker zacht aan.’ Teder en zacht geeft ze haar dochtertje die ze nog geen naam gegeven heeft, een kus op haar nog kale hoofdje.

Maar dan, als een mokerslag slaat ineens de paniek weer toe.

“Hoe heeft dit toch kunnen gebeuren? Nu lig ik hier helemaal alleen... Helemaal alleen met een baby op mijn buik. Ik wil helemaal geen moeder zijn. Nu nog niet. En zeker niet onder deze omstandigheden.”

Ze is zelf nog maar een kind en onderwijs heeft ze nooit gehad.

Naar school gaan en dingen leren, dat is haar allergrootste wens.

Maar in plaats daarvan staat ze samen met haar moeder, zussen, jongere broertjes en haar tante met haar kinderen, elke ochtend op de markt en 's middags werkt ze op de koffieplantages. Van vroeg in de ochtend tot laat in de avond moet er gewerkt worden om zo, met dat kleine beetje geld dat ze op een dag verdienen, het hoofd boven water te kunnen houden.

Ook haar moeder en tante, die tijdens de bevalling bij haar hebben gezeten, zijn absoluut niet blij met de situatie. Weer een extra mond om te voeden, dat kunnen ze er echt niet meer bij hebben. En dat weet het jonge meisje maar al te goed en dat is dan ook precies de reden waarom ze haar dochtertje nog geen naam gegeven heeft. Ze is veel te

bang dat ze zich aan haar zal gaan hechten en dat ze zich voor altijd verbonden zal blijven voelen met haar. Iets wat ze absoluut niet wil.

De buurt waarin ze opgroeit is zeer gevaarlijk en onvoorspelbaar. Straatbendes en drugskartels zijn er de baas. Guerrillastrijders halen kinderen van de straat om ze te leren vechten, te moorden en om kindsoldaat te zijn. En elke dag worden er mensen vermoord omdat ze voor hun eigen mening uit durven te komen.

Haar vader die aan een ernstige alcoholverslaving lijdt, heeft ze nooit gekend. Hij verdwijnt op een dag zomaar ineens, wanneer ze zelf nog maar een klein baby'tje is, uit haar leven en laat haar moeder met vijf kinderen helemaal alleen achter.

Door het gehuil van haar dochtertje wordt ze weer uit haar gedachtes getrokken en intuïtief legt ze haar dochtertje aan de borst, maar ze is nog te klein en kwetsbaar dat het nauwelijks de kracht bezit om zelf te drinken. Het gehuil van haar dochtertje en de angst dat ze niet voldoende melk binnen zal krijgen maakt haar vreselijk bang. Ze heeft er nog geen idee van dat de borstvoeding pas na enkele dagen goed op gang zal komen en er is ook niemand die haar dit kan vertellen, want iedereen is aan het werk.

Maar na drie dagen leven op een heel klein beetje rijst, water en wat mais, wordt de situatie er niet beter op en haar steeds mager wordende dochtertje raakt in een rap tempo ernstig ondervoed. 'Wil jij in deze barre omstandigheden nog een overlevingskans hebben, dan kan je hier echt niet langer blijven.' Fluistert ze haar dochtertje huilend toe, terwijl ze haar in doeken wikkelt en stilletjes het huis verlaat.

Na uren gelopen te hebben bereikt ze moe de grote, maar vooral drukke stad. Overal waar ze om zich heen kijkt rijden krakkemikkige bussen en auto's door de zeer slecht onderhouden straten. Straatkinderen, ook wel Gamines genoemd, liggen op kranten en soms op helemaal niets, op de koude en soms natte stoeptegels te slapen. Het contrast in de stad is groot. Aan de ene kant van de straat bevinden zich de "luxe," hotels en banken en aan de andere kant staan de vervallen gebouwen met voor hun deur de Gamines op straat levend tussen de zwerfhonden, de junkes en het straatvuil in.

Een beetje schuw maar vastberaden loopt de jonge moeder met nog altijd haar dochtertje in doeken gewikkeld en stevig tegen zich aangedrukt verder de stad in, waar vrouwen en kinderen op de plaatselijke markt hun groente en fruit aan de man proberen te brengen. Maar na uren van ronddwalen en moe van al het geslenter door de stad, heeft ze alleen nog maar behoefte aan rust. Haar voeten doen pijn. Haar armen voelen zo zwaar als lood door het continue dragen van haar dochtertje en ze heeft een barstende hoofdpijn van de steeds weer terugkerende emoties van angst, vastberadenheid, verdriet en twijfels. Maar dan komt ze bij een groot wit huis aan, dat gevaarlijk dicht tegen een drukke straat aan ligt en waar auto's in een hoog tempo voorbij razen. Zonder het zelf te weten blijkt ze voor een kindertehuis * te staan dat goed afgeschermd wordt door een stenen muur met een hek van ijzer erin verwerkt.

Plots hoort ze kinderstemmen achter de muur vandaan komen en voorzichtig kijkt ze door de spleten van het hekwerk heen, waar ze op een slecht betegeld stukje grond, kinderen van verschillende leeftijden met elkaar ziet spelen. Voor heel even sluit ze haar ogen en laat zich meevoeren in haar eigen droomwereld waarin ze ziet hoe blij en tevreden haar dochtertje in de armen van één van de verzorgsters ligt. Ze ziet er gezond en goed uit en heeft het goed daar.

'Zou dit al mijn problemen kunnen oplossen? Zou dit echt de beste oplossing voor ons beiden kunnen zijn mijn lieve schat?' Vraagt ze zich hardop af terwijl ze haar zachtjes een kusje geeft.

Maar tegelijkertijd lopen de rillingen bij de gedachten alleen al over haar hele lichaam heen. 'Kan ik dit wel? Ja, ik kan dit. Het moet. Een andere oplossing is er niet.'

Ze kijkt om zich heen, op zoek naar een rustiger plekje waar ze haar dochtertje neer kan leggen. "Even verder op net na die bocht, daar is het misschien wat rustiger." En in een snelle looppas loopt ze het hoekje om en kijkt vluchtig om zich heen. "Niemand te zien."

Vlug legt ze haar dochtertje dat intussen in slaap gevallen is, in een donker hoekje op de grond neer en met de ogen op de grond gericht loopt ze weer terug het hoekje om. Terug naar het kindertehuis waar ze zo onopvallend mogelijk bij het hek blijft staan, maar waar ze al snel door vier kinderen opgemerkt wordt.

*Meer over het kindertehuis zie bladzijde 13

“Nee, kom alstublieft niet naar me toe...” denkt ze, maar voordat ze ook maar enigszins weg kan duiken, kijken acht grote hartveroverende kastanjebruine ogen haar vragend aan, alsof ze willen vragen: “kom jij voor mij? Word jij mijn nieuwe mama?”

Nog één keer kijkt ze goed om zich heen. “Geen volwassenen te zien.” Dan opent ze het hek en meteen klampen de vier kinderen zich stevig aan haar vast. Met moeite weet ze hen van zich af te duwen en met grote stappen loopt ze de donkere trap op en gluurt voorzichtig door het raam naar binnen, waar ze acht van riet gevlochten ledikantjes ziet staan. “Lig jij straks ook in zo’n bedje?” Vraagt ze zich af, terwijl ze intuïtief met haar handen over haar hart wrijft.

Maar dan beseft ze zich ineens weer dat haar dochtertje, die ze altijd zo dicht tegen zich aangedrukt heeft, daar nog in dat donkere hoekje ligt. Bang dat haar dochtertje misschien wakker geworden is, maar ook bang om gezien te worden, loopt ze zo snel als ze kan het terrein van het kindertehuis weer af. Terug naar haar dochtertje dat nog altijd rustig ligt te slapen.

Vlug pakt ze haar dochtertje weer op, drukt haar dicht tegen zich aan en loopt dan snel de hoek weer om, zo snel mogelijk bij het kindertehuis vandaan. Maar waar moet ze heen? “Hier de rest van de dag blijven is geen optie, dat valt veel te veel op. Ik moet een plekje zien te vinden waar het niet te druk is, maar waar ik me wel tussen de andere mensen kan begeven, want dan val ik het minste op.”

Ze besluit de lange rij van bomen die langs de kant van de straat staan te volgen en na ruim een uur gelopen te hebben komt ze in een soort van stadspark aan. Het is er gezellig druk. Kinderen spelen tikkertje op het gras, moeders met kleine kinderen zitten op dekens met elkaar te picknicken en er staat zelfs een klein fruitkraampje waar je fruit kan kopen. “Dit is even goed voor nu.” En met een diepe zucht zoekt ze een beschut plekje onder een grote boom.

Daar zit ze dan, in een wildvreemd park en in een stad die ze helemaal niet kent. “Moeder en tante zullen zich ondertussen wel afvragen waar of ik in vredesnaam uithang.” En meteen slaan de angst en twijfels weer toe. ‘Een uur geleden, daar bij dat grote witte huis waar allerlei kinderen tevreden met elkaar speelden, was ik nog zo zeker van mijn zaak, maar nu ik zo naar je kijk, weet ik het echt niet meer. Ik wil je dolgraag houden maar we hebben het geld er niet voor om ook nog voor jou te moeten zorgen.’ Fluistert ze zachtjes met een brok in haar

keel, terwijl ze de tranen van haar gezicht wegveegt... ‘Maar hoe kan ik jou nou toch weggeven? Je bent zo mooi. Zo klein. Ik kan je toch onmogelijk weg geven? Ik ben je moeder, en jij...jij bent mijn dochter, en een moeder geeft haar kind niet weg.’ En met die gedachte, een behuild gezicht en met haar dochtertje dicht tegen zich aangedrukt, valt ze in slaap.

Na een uurtje zo gelegen te hebben, schrikt ze wakker. Haar dochtertje hoest de longen uit haar fragiele lijfje en begint daarbij hartverscheurend te huilen. Hoofdschuddend, wanhopig en met de tranen in haar ogen moet ze toezien hoe haar kleine meisje naarstig naar adem zoekt. ‘Ik hou echt heel veel van je kleintje, maar je bent ziek. Ik kan je niets geven. Je bent echt veel beter af zonder mij. Ik breng je naar een plek waar het veilig is, waar ze goed voor je kunnen zorgen en waar je misschien een betere toekomst op kan bouwen. Een toekomst die ik je nooit geven kan.’ En zonder enige twijfel staat ze op, wikkelt haar dochtertje weer in de doeken en gaat met nog maar één doel voor ogen op pad. Bang om te vergeten waar dat grote huis ook alweer stond, loopt ze in een snelle looppas dezelfde route weer terug. Terug naar het witte huis.

Het is vroeg in de avond wanneer het jonge meisje terugkeert bij het kindertehuis. Buiten is het stil en de kinderen en de verzorgsters zitten binnen. Het meisje aarzelt geen moment en geeft haar dochtertje met tranen in haar ogen nog één laatste kus. Dan legt ze haar zachtjes voor de deur van het kindertehuis neer en loopt zonder nog op of om te kijken, van het dan huilende baby’tje weg, om vervolgens voorgoed in het straatbeeld van Bogota, waar al snel de koude en donkere avond valt, te verdwijnen.

Binnen zit iedereen al aan het avondmaal, wanneer ze buiten een baby horen huilen. Eén van de verzorgsters excuseert zich en loopt door de smalle, donkere gangen, waarbij ze bij het openen van de voordeur een klein baby’tje op de stoep ziet liggen. Voorzichtig neemt ze het baby’tje mee naar binnen, waar zij het liefdevol voorziet van een schone luier, warme kleertjes en een flesje warme melk. En nog voordat alle verzorgsters, op de hoofdverzorgster na, het pand weer verlaten voor de nacht, gaat één van de verzorgsters op zoek naar aanwijzingen waar het kleine meisje vandaan komt. Maar helaas levert het zoeken niets op en het zal dan ook voor altijd een raadsel blijven

waar het babymeisje vandaan komt en wie haar daar heeft achtergelaten.

De volgende dag is het weer een drukte van belang in het kindertehuis. Kinderen worden bij gebrek aan voldoende commodes, ruimte en tijd, in een hoog tempo op vensterbanken gewassen en verschoond. Ook het voeden van de baby's gaat in een hoog tempo door, want de verzorgsters hebben naast het geven van voedingen, ook nog een dagtaak aan het wassen en ophangen van de vele katoenen luiers, kleertjes en beddengoed.

Het nog altijd naamloze babymeisje krijgt van Chavela, één van de belangrijkste medewerksters binnen het kindertehuis, een prachtige en krachtige naam mee. Een naam die echt bij haar, als klein vechtersbaasje en met de wil om te blijven leven, past. En vanaf dat moment heet het kleine babymeisje Ruby, wat mogelijk van de edelsteen de Robijn afgeleid is en die niet alleen voor kracht en energie staat, maar ook wel de steen der levens genoemd wordt. Want net als de Robijn bezit ook Ruby diezelfde kracht en de wil om te blijven leven.

Tevens constateert de arts, die dagelijks een bezoek brengt aan het kindertehuis, al vrij snel dat de kleine Ruby met haar 2.120 gram, echt te vroeg geboren is. Maar het blijft natuurlijk giswerk, want niemand weet precies wanneer Ruby geboren is. En daarom krijgt ze vanuit het kindertehuis ook een geschatte geboortedatum mee, welke 18-03-1975 wordt. Verder stelt de kinderarts vast dat ze veel last van bronchitis heeft en dat ze ernstig ondervoed is, waardoor ze een navelbreuk heeft opgelopen. Kortom; de gezondheidstoestand van de kleine Ruby laat veel te wensen over en voor eventjes lijkt het er zelfs op dat ze een paar keer voor haar leven moeten vrezen. Maar gelukkig is de kleine Ruby een echte doorzetter die zich niet zo maar gewonnen geeft en vindt telkens weer de kracht terug om op te krabbelen en aan te sterken. En wanneer Ruby vijf maanden oud is, breken er voor haar eindelijk betere tijden aan en wordt er op 23 augustus 1975 bekend gemaakt dat Ruby een nieuwe papa en mama zal krijgen.

Op 27 september 1975 is dan eindelijk de grote dag aangebroken dat de kleine Ruby naar Nederland zal komen. Samen met nog twee andere kinderen en een jong Nederlands echtpaar, vliegt Ruby vanaf de Internationale luchthaven van Colombia helemaal naar de andere kant van de wereld, waar ze op zondag 28 september 1975, liefdevol in de armen van haar nieuwe papa en mama wordt gelegd. En waar ze vanaf dat moment een nieuw levensavontuur tegemoet gaat. Samen met haar papa en mama.

En zo begint mijn leven.

Althans, dit is één van de vele scenario's voor de manier waarop mijn leven in Colombia zou kunnen zijn begonnen.

Dit is een beschrijving van hoe ik hoop dat het gegaan zou kunnen zijn. Maar zeker weten doe ik het natuurlijk niet, want er zijn nog zoveel andere redenen te bedenken waarom mijn biologische moeder afstand van mij deed. Want misschien heeft ze mij wel helemaal niet vrijwillig afgestaan en werd ze daartoe gedwongen. Of misschien was ik wel helemaal niet gewenst. Maar het kan natuurlijk ook zo zijn geweest dat ze mij, zonder mijn moeders medeweten, gewoon hebben meegenomen en ter adoptie hebben aangeboden.

Een ander scenario dat ook niet ondenkbaar is, is dat mijn moeder in het kraambed overleden is. Wie zal het zeggen?

Maar wat er ook gebeurd is in Colombia, ik zal er nooit meer achter komen. En niemand zal het me ooit nog kunnen vertellen.

Het kindertehuis FANA, waar ik 44 jaar geleden gevonden ben, is een kindertehuis dat zich door de jaren heen heeft weten te specialiseren in te vondeling gelegde kinderen.

Het tehuis is in 1972 opgericht en heeft dan voornamelijk nonnen en kindermeisjes in dienst, welke erg betrokken zijn bij de kinderen, die vaak onder zeer schrijnende omstandigheden gevonden worden.

Mede dankzij de grote betrokkenheid van de directrice, groeit FANA uit tot een veilig onderkomen voor achtergelaten kinderen.

Later, in 1979 wordt er ook een speciaal tehuis voor ongehuwde moeders opgericht. Hier kunnen moeders tot na de bevalling onderdak en verzorging krijgen en krijgen ze hulp en ondersteuning bij de keuze of ze zelf voor hun kindje willen blijven zorgen of dat ze het kindje af willen staan.

Een langgekoesterde droom komt uit

Het is 1969 wanneer mijn vader, een echte Engelsman, voor zijn werk naar Nederland komt en waar hij als research medewerker bij een groot bedrijf in Amsterdam kan gaan werken.

Al snel leert hij mijn moeder, die daar als receptioniste werkzaam is, kennen en weet mijn vader de gang naar de receptie steeds vaker te vinden. Al snel slaat de vonk tussen mijn ouders over en een jaar later stappen ze in het huwelijksbootje, waarna mijn moeder al vrij snel stopt met werken, want niets liever wil ze haar droom om moeder te worden, zo snel mogelijk verwezenlijken.

Maar na vele teleurstellingen en een immens groot verdriet, komen ze erachter dat het krijgen van kinderen geen vanzelfsprekendheid is.

Toch geven ze de moed niet op en ze besluiten zich in de wereld van de adoptie te verdiepen.

Na heel wat informatie over adoptie opgevraagd te hebben, komen ze uiteindelijk bij stichting Wereldkinderen, een stichting die zich inzet voor steun aan kinderen in nood, terecht. En zo rollen ze het adoptiecircuit in, waar uiteindelijk ook de adoptieprocedure van mijn ouders in gang gezet wordt.

Na drie jaar van onderzoeken en gesprekken met allerlei instanties, wordt het lange wachten dan eindelijk beloond met dat ene langverwachte en verlossende telefoontje vanuit Wereldkinderen; ‘Van harte gefeliciteerd, jullie krijgen een dochtertje en haar naam is Ruby. Ruby Ramirez.’

Niet lang daarna blijkt zich nog een klein wonder te geschieden, want tegen alle verwachtingen in, blijkt mijn moeder totaal onverwachts toch zwanger te zijn. Een enorm mooi geschenk natuurlijk, maar de timing is op dat moment misschien niet helemaal optimaal en de zwangerschap moet dan ook voor een langere tijd stilgehouden worden. Want een kindje adopteren en zelf zwanger raken of zijn, dat is iets wat niet toegestaan is binnen de adoptiewereld en theoretisch gezien kan men dan zelfs nog de hele adoptieprocedure stopzetten.

Maar op 28 september 1975, als ik zes maanden oud ben is het dan zo ver; mijn ouders die in Hilversum wonen, vertrekken in de namiddag richting Krimpen aan den IJssel, om mij daar op te halen. Eindelijk kunnen mijn ouders hun dochter niet alleen in hun hart, maar ook in hun armen sluiten. En krijg ik niet alleen een nieuwe papa en mama, maar ook krijg ik een nieuwe naam mee.

Wij delen U met grote blijdschap mee dat Ruby Ramirez, geboren 18 maart 1975 te Bogota, Colombia, als

Annemarie

in ons gezin is opgenomen.

Roger en Jetty
Sheldon - Dijkstra

Hilversum, 28 september 1975

Mijn jeugd van 6 maanden t/m 4 jaar

Een nieuw begin

Nog maar net thuis, krijgen mijn ouders nauwelijks de tijd om rustig aan hun nieuwe situatie te wennen, want de burens staan voor de deur en willen graag even naar hun nieuwe buurmeisje komen kijken.

Maar dat is toch wel even schrikken voor één van de buurvrouwen die haar blik in de reiswieg werpt en daar een heel klein, fragiel en broodmager babymeisje ziet liggen. Dit is absoluut niet het beeld dat ze voor ogen heeft. Een beeld dat totaal niet overeenkomt met de harde werkelijkheid en dus heeft de buurvrouw maar één advies voor mijn ouders: 'Dit kindje moet zo snel mogelijk naar een dokter.'

Nog diezelfde dag kan mijn moeder met mij bij de huisarts terecht en ook de huisarts schrikt van mijn gezondheidstoestand en verwijst ons vrijwel meteen door naar het ziekenhuis. Maar dat is iets waar mijn moeder op dat moment echt totaal niet achter kan staan. 'Mijn lieve dochter heeft geen ziekenhuisopname nodig. Ze heeft alleen maar heel veel liefde, rust en aandacht van haar papa en mama nodig. Iets dat wij haar het beste in een veilige en rustige omgeving kunnen geven.' En niet veel later vertrekt mijn moeder met mij in haar armen, weer terug naar huis toe.

De eerste nacht kan mijn moeder maar moeelijk in slaap komen. Ze kan het allemaal nog niet bevatten. Ineens is ze moeder geworden van een prachtig klein wondertje dat ze vanaf nu voor altijd in haar hart mee zal dragen. Bovendien is ze zelf ook nog eens vier maanden zwanger en mag ze ook dit kleine wondertje niet alleen in haar hart, maar ook in haar buik met zich meedragen.

Maar ondanks de enorme blijdschap, maakt mijn moeder zich ook veel zorgen om mij, want ik ben toch wel behoorlijk mager, verzwakt en ziek. Maar wanneer ik de volgende ochtend mijn flesje tot de laatste druppel leeg drink, weet mijn moeder dat er diep van binnen in mij een grote overlevingsdrang schuilgaat en dat ik het wel ga redden in het leven.

Een week later zitten we weer voor een controle bij de huisarts en in eerste instantie herkent hij me niet meteen, zo veranderd ben ik in een week tijd. Mijn moeder heeft gelijk gekregen, want door me veel rust en liefde te geven, heb ik volop de kans gekregen om aan te sterken en

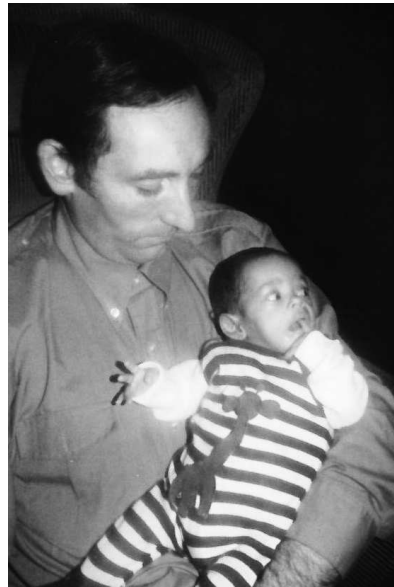
dat is goed te zien.

Toch kan ik, ondanks alle liefde die me gegeven wordt, maar moeilijk aan mijn nieuwe leefomgeving wennen en huil ik veel.

Iedereen uit zich in een voor mij niet begrijpelijke taal, iets wat me hoogstwaarschijnlijk angstig maakt. Maar na precies zes weken breekt de zon door en verschijnt er een klein grimasje om mijn mond.

Een klein gebaar, maar voor mijn ouders van zo ontzettend veel betekenis, want eindelijk begin ik me veilig en geborgen te voelen.

Maar niet alleen voor mij, maar ook voor mijn ouders is het een hele overgang, want ook zij moeten in eerste instantie aan hun nieuwe rol als ouders wennen.

Samen met mijn lieve mama en papa.
Tevens de eerste babyfoto's van mij hier in Nederland gemaakt.

De zwangerschap van mijn moeder verloopt helaas minder goed. Het kindje in haar buik groeit niet goed genoeg en daarom wordt mijn moeder in het ziekenhuis opgenomen, om zo aan de vereiste bedrust toe te komen. En omdat mijn vader gewoon moet werken, mag ik voor een aantal weken bij mijn oom en tante logeren. Tot grote vreugde van mijn neef en nicht overigens, want wat is er nou leuker om met hun kleine nichtje te mogen knuffelen en haar de fles te mogen geven? Maar op 12 januari 1976 is er dan eindelijk heugelijk nieuws; mijn kleine broertje Frank wordt geboren en daarmee is ons gezin compleet. En hoewel Frank een biologisch kind van mijn ouders is, heeft dit bij ons in het gezin nooit een rol gespeeld. Frank en ik zijn beiden even welkom en we krijgen evenveel liefde en aandacht. Mijn ouders genieten intens van het ouderschap en alles wat daar bij hoort; ook wanneer het eventjes roerige tijden zijn en het niet altijd even gemakkelijk is, zo met een pasgeboren baby en een baby van tien maanden oud in huis.

In mijn ontwikkeling gaat het goed met me. Ik ben een vrolijke baby die het zichtbaar naar haar zin heeft. En vanaf het moment dat ik ook maar een heel klein beetje kan praten, is het afgelopen met de rust in huis en ben ik een echte kletskaus, waarvan de mond maar zelden stil staat. Zelfs in mijn slaap voer ik hele gesprekken. Kortom; ik ben een echte spring in het veld, zoals mijn vader het altijd zo mooi kan verwoorden. Een vrolijk kind dat niet van stilzitten houdt en altijd bezig en in beweging is. Maar ook heeft dit vrolijke meisje een hele sterke eigen wil, want gaan de dingen niet meteen zoals ik ze in mijn hoofd heb zitten of lopen de dingen net even anders dan gepland, dan raak ik daarvan in de war en dat maakt me erg bang en onzeker. Want niet alleen weet ik niet meer waar ik aan toe ben, maar ook word ik er enorm boos en opstandig van en dat uit zich altijd in enorme driftbuien. Driftbuien waarbij ik behoorlijk te keer kan gaan en die niemand van mij zou verwachten. Maar ook in tijden van verjaardagen en feestdagen waarin eveneens de dagelijkse structuur vaak weg valt, heb ik driftbuien. Die structuur en vastigheid heb ik zo hard nodig, want daardoor voel ik me veilig en vertrouwd en weet ik waar ik aan toe ben. Maar valt die dagelijkse structuur weg, dan heb ik het gevoel dat de grond onder

mijn voeten vandaan geslagen wordt en dan voel ik me zo ontzettend verloren en niet begrepen. En hoewel ik deze driftbuien, deze gevoelens van intense boosheid en onmacht helemaal niet wil hebben, komen ze gewoon tot uiting en ze onderdrukken kan ik niet. Gelukkig kan mijn moeder vaak al aan de blik in mijn ogen zien hoe het met me gesteld is en laat me op zulke momenten maar gewoon uitrazen totdat de ergste woede verdwenen is en ik weer voor rede vatbaar ben. Maar hoe liefdevol, begripvol en met immens veel engelengeduld mijn ouders me ook door dit soort momenten heen proberen te loodsen, blijven dit soort momenten echt verschrikkelijk voor mij. En niet alleen voor mij, maar zeer zeker ook voor de rest van de familie, want tot mijn grootste spijt moet ik eerlijk toegeven dat ik heel wat gezellige avondjes, familiefeestjes en verjaardagsfeestjes heb verpest. Iets waar ik absoluut niet trots op ben en dus; sorry daarvoor lieve pap en mam.

Je begrijpt, soms ben ik niet makkelijk in de omgang, toch zijn er gelukkig ook nog genoeg gezellige, leuke en mooie momenten met mij te beleven. Zo hebben mijn moeder en ik regelmatig de slappe lach met elkaar, voeren we eindeloze gesprekken over alles en nog wat en hebben we aan één blik genoeg. Wat dat betreft zijn we twee handen op één buik en dat is wat onze band dan ook zo speciaal maakt. Ook met mijn vader heb ik een speciale band. We hebben dezelfde liefde voor de sport en ik vind het dan ook heerlijk om lekker samen met hem buiten te voetballen of andere buitenactiviteiten te doen. Tevens delen we dezelfde passie voor het schrijven; papa in het schrijven van vakliteratuur en ik in het schrijven van korte fantasieverhalen. En weten jullie wat we als gezin graag met zijn allen, naast het spelen van gezelschapsspellen doen? Knuffelen met elkaar. Iets dat we dan ook veel doen en wat ik, nu ik zelf een gezin heb, ook dagelijks met mijn eigen man en kinderen doe. Die genegen- en geborgenheid en het zeggen dat je van ze houdt, is het mooiste en meest waardevolle wat je aan je gezin mee kan geven vind ik.

Als peuter ben ik een bezig bijtje en van stilzitten houd ik niet. Het stof afnemen met een theedoek, het schoonmaken van de wc of met een stoffer en blik door het huis heen denderen, geef me iets te doen en ik ben er uren zoet mee. Ook vind ik het heerlijk om samen